

Ασυμβίβαστοι

με τη
ναρκωκουλτούρα

ΟΧΙ

σε ΟΛΑ τα

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

12-6-2013

Εκδήλωσης της Γραμματείας
Νέων του ΠΑΜΕ

Η εισήγηση και οι ομιλίες

Το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα από πολύ νωρίς, όπως και το ΠΑΜΕ από τη γέννησή του, εναντιώθηκε με ξεκάθαρη θέση απέναντι σε όλα τα ναρκωτικά. Με δεκάδες παρεμβάσεις και εκδηλώσεις, με τα αθλητικά τουρνουά που κάθε χρόνο δεσπόζει το σύνθημα «όχι σε όλα τα ναρκωτικά», δίνουμε από τη σκοπιά μας σκληρή μάχη για το κέρδισμα του μυαλού και της καρδιάς της εργατικής νεολαίας.

Δίνουμε καθημερινά τη μάχη για την κυριαρχία των ιδεών σε κάθε κλάδο, σε κάθε τόπο δουλειάς και εργοστάσιο. Μας ενδιαφέρει από τη σκοπιά των συμφερόντων του λαού όλο περισσότεροι εργάτες και νέοι να οργανώνονται στα σωματεία, να μπαίνουν στη συλλογική δράση, να δυναμώνουν την ταξική γραμμή στο συνδικαλιστικό κίνημα. Να είναι πεισμένοι για το δίκιο τους, να αναπτύσσουν πρωτοπόρα αγωνιστική στάση ζωής, να είναι ασυμβίβαστοι με τη ναρκωκουλτούρα, με την κουλτούρα γενικά που τους θέλει υποταγμένους με σκυμμένο το κεφάλι.

Κόντρα στις σειρήνες της δήθεν προοδευτικότητας και των αντιπαγορευτικών φεστιβάλ, των ιδεολογημάτων και των προτύπων της ναρκωκουλτούρας, το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα δεν αποκόβει το πρόβλημα των ναρκωτικών από την κοινωνική του διάσταση. Δεν το αποκόβει από τις συνθήκες του εκμεταλλευτικού συστήματος που ζούμε. Αποτελεί πλευρά της ταξικής πάλης.

Δεν αντιμετωπίζουμε την τοξικομανία ως εγκεφαλική βλάβη, αναγκαίο κακό ή επιδημία των νέων. Οι ρίζες του προβλήματος ακουμπούν στη βαρβαρότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία, στη φτώχεια, στην ανασφάλεια, στην απληρωσιά, στους μισθούς των 300-400 ευρώ, στην κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας, στους απροσπέλαστους φραγμούς στη μόρφωση και στην υγεία, στην ανύπαρκτη πρόσβαση στον αθλητισμό, στα κυρίαρχα αντιδραστικά πολιτιστικά πρότυπα και αξίες.

Οριστική λύση σε όλα τα προβλήματα θα δοθεί όταν πάρουν οι εργαζόμενοι και οι σύμμαχοι τους την εξουσία στα χέρια τους. Όταν θα εκλείψουν οι αιτίες που οδηγούν στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, όταν δηλαδή καταργηθεί το σύστημα της εκμετάλλευσης. Εκεί θα βρει οριστική λύση και το πρόβλημα των ναρκωτικών. Ο αγώνας σήμερα ενάντια στην ναρκωκουλτούρα θα πρέπει να αποτελεί για τη νεολαία και την εργατική τάξη αγώνα ενάντια σε κάθε είδους συμβιβασμό, ενάντια σε κάθε είδους εξάρτηση. Θα πρέπει να είναι αγώνας για τη ζωή που μας αξίζει!

Η Γραμματεία Νέων του ΠΑΜΕ στα πλαίσια του εργατικού τουρνουά ποδοσφαίρου

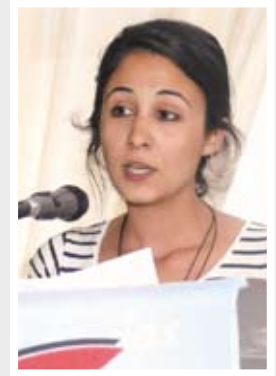
πήρε την πρωτοβουλία να πραγματοποιήσει εκδήλωση-ημερίδα με θέμα τις εξελίξεις πάνω στο πρόβλημα των ναρκωτικών και τη θέση του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος. Στην ημερίδα καλέσαμε και συμμετείχαν εργατικά σωματεία, σύλλογοι κατάρτισης και φοιτητικοί - σπουδαστικοί σύλλογοι, άνθρωποι από το χώρο του αθλητισμού, εργαζόμενοι από τις θεραπευτικές κοινότητες, το ΕΣΥΝ, την Ομοσπονδία γονέων, τις ομάδες που πήραν μέρος στο εργατικό τουρνουά και φυσικά τα παιδιά που βρίσκονται σε προγράμματα θεραπείας και επανένταξης.

Η συζήτηση και οιομιλίες που πραγματοποιήθηκαν είχαν ενδιαφέρον, μεταφέρθηκε ζωντανή εμπειρία, πιάστηκαν διάφορες και σημαντικές πλευρές του προβλήματος. Με βάση αυτά, η Γραμματεία Νέων προχώρησε στην έκδοση της συγκεκριμένης μπροσούρας με το όλο το περιεχόμενο της εκδήλωσης.

Η Γραμματεία Νέων

Εισήγηση στην Εκδήλωση της Γραμματείας Νέων του ΠΑΜΕ

Η Γραμματεία Νέων του ΠΑΜΕ παίρνει την πρωτοβουλία σήμερα να καλέσει σε εκδήλωση – ημερίδα τις ομάδες που συμμετέχουν στο φετινό τουρνουά ποδοσφαίρου, τα σωματεία, τους συλλόγους σπουδαστών στα ΙΕΚ, τους σπουδαστές των ΕΠΑΣ των ΟΑΕΔ, τους συλλόγους γονέων Αθήνας, τους φοιτητές και σπουδαστές των ΑΕΙ και ΤΕΙ για να συζητήσουμε πάνω στο καυτό ζήτημα των ναρκωτικών. Για εμάς το πρόβλημα δεν είναι θέμα επικαιρότητας. Το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα έχει ξεκάθαρη θέση και τη διατυπώνει χωρίς δισταγμό, την αναδεικνύει σταθερά παίρνοντας κάθε χρόνο διάφορες πρωτοβουλίες. Το σύνθημα μας ενάντια σε όλα τα Ναρκωτικά, μαλακά-σκληρά, φτηνά-ακριβά, η ασυμβίβαστη στάση μας με τη Ναρκωκουλτούρα αποτελεί αγωνιστική στάση ζωής! Στοχεύουμε να φτάσει παντού, να ανοίξει η κουβέντα γύρω από το θέμα των Ναρκωτικών, την αιτία, την διέξοδο. Να δυναμώσει η παρέμβαση μας σε όλους τους χώρους δουλειάς, μαθητείας, κατάρτισης, να αποδυναμωθούν οι απόψεις της αποποινικοποίησης, του διαχωρισμού των ναρκωτικών, να τσακιστεί η ναρκωκουλτούρα.

Είναι αρκετοί αυτοί που υποστηρίζουν ότι κάποιος νέος κάνει χρήση ναρκωτικών λόγω περιέργειας, λόγω της έλξης που νιώθει επειδή είναι απαγορευμένα, δυσεύρετα κοκ. Άλλες απόψεις αναφέρουν πως η χρήση σχετίζεται με ιατρικές, βιολογικές ή ψυχολογικές αιτίες.

Θα δώσουμε το λόγο και σε πιο ειδικούς να μιλήσουν πάνω στο ζήτημα, αλλά νιώθουμε την ανάγκη να θέσουμε εισηγητικά κάποιους προβληματισμούς. Ποια είναι η πραγματική αιτία που ένας νέος σήμερα βρίσκει τη λύση στα αδιέξοδα που βιώνει στα Ναρκωτικά;

Στην Ελλάδα σήμερα, οι νέοι είναι άνεργοι σε ποσοστό 58,3 %, κάποιον καταφέρνουν να κάνουν 1-2 μαύρα μεροκάματα τη βδομάδα, ενώ όσοι δουλεύουν κανονικά παίρνουν μισθό χαρτζιλίκι 400 ευρώ. Λέξεις όπως σταθερή δουλειά και όχι 2μηνες συμβάσεις, πλήρης απασχόληση και όχι 4ωρα και 6ωρα δε φτάνουν στα αυτιά των νέων.

Άπιαστα όνειρα έχουν μετατραπεί βασικές ανάγκες όπως το να φύγει ένας νέος από το πατρικό σπίτι και να κάνει δική του οικογένεια. Το δικαίωμα των εργαζομένων στην Κοινωνική Ασφάλιση και την Περίθαλψη που είχε κατακτηθεί με αίμα κατακρεουργείται. Αν δεν έχει γεμάτο πορτοφόλι ο ασθενής ούτε εξετάσεις κάνει, ούτε νοσηλεύεται. Επιπλέον η λαϊκή οικογένεια αδυνατεί να στείλει τα παιδιά της να σπουδάσουν, δεν έχει καμία πρόσβαση στον Αθλητισμό, τον Πολιτισμό ενώ ακόμα περισσότεροι δεν θα καταφέρουν να πάνε διακοπές φέτος το καλοκαίρι, να γεμίσουν τις μπαταρίες τους.

Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε σελίδες για τα αναρίθμητα εμπόδια που ένας νέος σήμερα βιώνει,

εμπόδια και φραγμούς στο δικαίωμα στην παιδεία, στην υγεία, στην εργασία, στον ελεύθερο χρόνο. Η ίδια η πείρα όλων μας είναι τόσο αποδεικτική που δε χρειάζεται θεωρούμε από τη σημερινή συζήτηση επιπλέον χρόνος για να περιγράψουμε την κατάσταση.

Η πραγματική αιτία που ο νέος καταφεύγει στα ναρκωτικά, είναι ότι μέσω των ουσιών οδηγείται σε μια παραισθητική φυγή. Φυγή από τα αδιέξοδα που ζει καθημερινά σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο. Μέσα από τις ουσίες ψάχνει όσα έχει ανάγκη. Το πρόβλημα της εξάρτησης είναι πολυαιτιακό και αφορά έναν μεγάλο αριθμό παραγόντων. Ακόμα λοιπόν και αν κάποιος αρχικά λόγω της μίμησης δοκίμασε μία ουσία δεν θα την συνέχιζε αν δεν υπήρχε η ανάγκη να ξεφύγει από αυτά τα αδιέξοδα που ζει καθημερινά.

(Είναι χαρακτηριστικά τα ευρήματα έρευνας για τους χρήστες που ξεκίνησαν θεραπεία το 2011 σε κέντρα απεξάρτησης, εκ των οποίων το 47% ήταν άνεργοι, ένας στους δέκα δεν είχε σταθερή στέγη. Το 36% είχε απολυτήριο δημοτικού και το 2% δεν είχε καν απολυτήριο δημοτικού.)

Αυτή η ζωή και με αυτούς τους περιορισμούς αποτελεί για τους εργαζόμενους, για τους νέους, συνολικά για τη λαϊκή οικογένεια την προϋπόθεση για να είναι ανταγωνιστική η οικονομία της χώρας, για να έρθει όπως μας λένε η Ανάπτυξη. Για να μπορεί να συγκεντρώνεται ο πλούτος από τον δικό μας ιδρώτα στα χέρια λίγων μονοπωλιακών ομίλων.

Σε αυτές τις συνθήκες λοιπόν, είναι απαραίτητο να διαμορφώσουν έναν υπάκουο εργάτη, μακριά από αγώνες και διεκδικήσεις, πειθαρχημένο στην ιδεολογία τους. Εφόσον τα μεγάλα αφεντικά, όπως ομολογούν, φοβούνται κοινωνικές εξεγέρσεις, άρα και τα μέτρα που παίρνονται, εκτός της ωμής καταστολής, πρέπει να είναι και πιο ύπουλα, να χτυπάνε απευθείας στη συνείδηση χωρίς περικοκλάδες.

Με κάθε τρόπο δημιουργούν το έδαφος, ώστε η στάση ζωής να είναι παθητική, ακίνδυνη για το σύστημα τους. Μέσα από την εξάπλωση των ναρκωτικών η κυρίαρχη τάξη προσπαθεί να εξουδετερώσει τις αγωνιστικές διαθέσεις της νέας γενιάς, να τη θέσει εκτός μάχης. Επιδιώκουν να μη σηκώσουν κεφάλι οι εργαζόμενοι και η νεολαία αλλά αντίθετα να «χαλαρώνουν» με τη φούντα και άλλα συναφή.

Μέσω της εξάρτησης από τα Ναρκωτικά ο άνθρωπος αποκοινωνικοποιείται. Η τοξικομανία οδηγεί σε πλήρη έλλειψη αυτογνωσίας και πλήρη αποξένωση του ατόμου από τον συνάνθρωπό του και την κοινωνία. Επομένως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος οργάνωσης, αμφισβήτησης του συστήματος, πάλης για την ανατροπή του!

Συνάδελφοι - συναδέλφισσες,

Όλες οι δυνάμεις που στοιχίζονται πίσω από την ΕΕ, καλούν το λαό να κάνει θυσίες για να αναπτυχθούν τα κέρδη των εφοπλιστών, των βιομηχάνων και των τραπεζιτών. Τα κόμματα αυτά μέσα και

έξω από τη Βουλή διαλαλούν με διάφορες αιτιολογίες ότι θέλουν ελεύθερα τα Ναρκωτικά. Παρουσιάζουν νομοσχέδια αντιγράφοντας κώδικες ναρκωτικών ευρωπαϊκών χωρών που έχουν ποσοστά χρήσης πολλαπλάσια (Τσεχία 46%, Ισπανία 38%, Ελβετία 34%, Γαλλία 53%) ενώ η χώρα μας έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά χρήσης παράνομων ουσιών (Ελλάδα 9%).

Αυτά τα κόμματα τα γνωρίζουν καλά οι εργαζόμενοι και από τη δράση των συνδικαλιστικών τους παρατάξεων στους χώρους δουλειάς, είναι οι γνωστοί που τρέχουν πρώτοι στα τραπέζια των Κοινωνικών Διαλόγων, που υιοθετούν-υπερασπίζονται και συνδιαμορφώνουν τις αποφάσεις της ΕΕ ώστε να είναι ανταγωνιστική η οικονομία της χώρας μας. Γι' αυτό άλλωστε και υπογράφουν παντού Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με μειώσεις μισθών, διαχωρίζουν τους νέους εργαζόμενους για τους οποίους υπογράφουν μεγαλύτερη μείωση σε μια σειρά κλάδους, και συμβάλλουν στην κατάργηση κάθε κατάκτησης που είχαμε κερδίσει το προηγούμενο διάστημα. Είναι η 5η φάλαγγα στις γραμμές του εργατικού κινήματος με καθοριστικό ρόλο στην απαξίωση του συνδικαλισμού στη χώρα μας, στο χτύπημα της συλλογικής δράσης.

Ας δούμε κάποια από τα βασικά ιδεολογήματα που πλασάρουν και πώς απαντάμε εμείς.

Το ΠΑΜΕ έχει κρυστάλλινη θέση απέναντι σε όλα τα ναρκωτικά. Δε δεχόμαστε το διαχωρισμό των ναρκωτικών. Είναι σαν να δεχόμαστε το διαχωρισμό των προβλημάτων που κάνουν έναν νέο σήμερα ευάλωτο στην επίθεση. Ας μας απαντήσουν οι υπερασπιστές του διαχωρισμού, οι κυβερνώντες και οι δήθεν προοδευτικοί που βρίσκονται στο ίδιο στρατόπεδο όσον αφορά τη θέση τους για το διαχωρισμό, τι θέση παίρνουν για τις κοινωνικές αιτίες; Η απληρωσιά, η φτώχεια, το κομμένο μεροκάματο, η ανεργία που στους νέους έχει πιάσει ταβάνι, έχουν μαλακό ή σκληρό περιεχόμενο; Ή πιο απλά: Ο καπιταλισμός είναι μαλακός ή σκληρός;

Η λογική που διαχωρίζει τα ναρκωτικά σε σκληρά - μαλακά, ως προς το φαινόμενο της εξάρτησης από αυτά, διαχωρίζει τη βιολογική από την κοινωνική λειτουργία του ανθρώπου. Δηλαδή προσεγγίζοντας μόνο σε βιολογικό επίπεδο την εξάρτηση αρνιόμαστε τον κοινωνικό χαρακτήρα της. Οι αιτίες που οδηγούν στην «επιλογή» μιας ναρκωτικής ουσίας είναι κοινές για όλες τις ουσίες. Επομένως, ο διαχωρισμός σκληρών - μαλακών ναρκωτικών μπορεί να είναι φαρμακολογικός, σε καμία περίπτωση όμως δε μπορεί να είναι κοινωνικός και ψυχολογικός.

Άλλη πλευρά. Στη χώρα μας το λεγόμενο αντιπαγορευτικό φεστιβάλ ή αλλιώς το **φεστιβάλ της ναρκωκουλτούρας**, με αίτημα τη νομιμοποίηση της κάνναβης έχουν αναλάβει να το διοργανώνουν τα τελευταία χρόνια ο ΣΥΡΙΖΑ, οικολόγοι και ένα μεγαλειώδες συναπάντημα διαφόρων επιδοτούμενων ΜΚΟ, υπό την αιγίδα του δημάρχου Αθήνας, αλλά και φορείς που υποτίθεται έχουν μέλημα την απεξάρτηση και την υλοποίηση της «αντιναρκωτικής» πολιτικής όπως ο ΟΚΑΝΑ.

Ένα από τα αγαπημένα επιχειρήματα των υποστηρικτών της αντιπαγορευτικής τάσης, είναι το ολλανδικό μοντέλο που προβλέπει τη χορήγηση μιας περιορισμένης ποσότητας ορισμένων ναρκωτικών ουσιών σε συγκεκριμένους και «ειδικούς» χώρους (coffee shops). Βέβαια το πείραμα της Ολλανδίας βρίσκεται, σύμφωνα με ειδική έκθεση του ολλανδικού υπουργείου Υγείας, αντιμέτωπο με σοβαρά αρνητικά αποτελέσματα. Σε αυτήν την κατεύθυνση, οι ολλανδικές αρχές εξετάζουν ακόμη και την κατάργησή του, καθώς αυξήθηκε η χρήση ηρωίνης, κόκας και άλλων ναρκωτικών ουσιών. Το Άμστερνταμ μετατράπηκε σε κέντρο του διεθνούς εμπορίου ναρκωτικών και η πρώτη πόλη σε εγκληματικότητα στον κόσμο. Μάλιστα, από τον Γενάρη του 2013 στην Ολλανδία παίρνονται **μέτρα περιορισμού των «coffee shops»**, όπως: Η είσοδος να επιτρέπεται μόνο σε άτομα άνω των 18 που είναι μέλη, ενώ το κάθε «coffee shop» μπορεί να έχει μέχρι 2.000 μέλη το χρόνο. Επίσης, ορίζεται ελάχιστη απόσταση ανάμεσα σε αυτά και στα σχολεία.

Ένα δήθεν προοδευτικό πλαίσιο που επανέρχεται σε κάθε περίοδο αφορά την ελευθερία ατομικής επιλογής και διάθεσης του σώματος. Αρχικά η ίδια η εξάρτηση αναιρεί κάθε δυνατότητα και έννοια ελευθερίας. Η επιλογή της χρήσης ναρκωτικών ουσιών δεν είναι ατομική επιλογή, αφού η βάση του φαινομένου, η ρίζα του προβλήματος έχει κοινωνικά αίτια. Άρα στην πραγματικότητα είναι ανελεύθερη επιλογή. Με απλά λόγια ο νέος που πετιέται στην ανεργία δεν είναι ελεύθερος, όπως και ο εργάτης που καταδικάζεται να ζει με μεροκάματα πείνας, το ίδιο και ο σπουδαστής που δεν έχει τα χρήματα που απαιτούνται για σίτιση- στέγαση και αναλώσιμα για τη σχολή.

Άλλη πλευρά έχει να κάνει με τη μείωση της βλάβης με διάφορα υποκατάστατα. Και στη χώρα μας ακολουθείται η λογική που έχει θεσπίσει η Ε.Ε. σχετικά με τη μείωση της βλάβης και όχι την απεξάρτηση. Με λίγα λόγια, αυτό που ισχυρίζονται είναι ότι η τοξικομανία δεν είναι αντιμετωπίσιμη και κατά συνέπεια πρέπει να τη διαχειριστείς, μειώνοντας τα αποτελέσματά της. Στα προγράμματα υποκατάστασης χορηγούνται ουσίες οπιοειδών, οι οποίες επιδρούν στο κεντρικό νευρικό σύστημα και προκαλούν εξάρτηση, ακριβώς όπως και τα υπόλοιπα ναρκωτικά. Οι ουσίες που χορηγούνται είναι η μεθαδόνη και η βουπρενορφίνη.

(Έχει ενδιαφέρον να δούμε ότι 1 στους 10 χρήστες που ξεκίνησαν θεραπεία για πρώτη φορά σε 11 ευρωπαϊκές χώρες, δήλωσαν εξαρτημένοι κυρίως από μεθαδόνη και βουπρενορφίνη, ενώ στη Φινλανδία οι περισσότεροι χρήστες οπιοειδών δηλώνουν ως κύρια ουσία χρήσης τη βουπρενορφίνη. Σ' ένα μεγάλο ποσοστό των θανάτων από ναρκωτικά εκτός από ηρωίνη στις τοξικολογικές εξετάσεις ανιχνεύτηκαν και αυτές οι 2 ουσίες που χορηγούνται ως υποκατάστατα).

Πέρα από τα παραπάνω ιδεολογήματα στην κούρσα για τη διάδοση της Нарκωκουλτούρας έχει ενταχθεί όλο το Lifestyle και τα πολιτιστικά σκουπίδια που μεταδίδονται από τα ΜΜΕ.

Ειδικότερα σήμερα σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, όλες οι αιτίες, όλα τα αδιέξοδα που αναφέραμε αρχικά παραμένουν και γιγαντώνονται. Οι εργαζόμενοι και πιο έντονα οι νέοι δεν βλέπουν καμία προοπτική στη ζωή τους και τότε είναι που αυξάνει η πιθανότητα να αναζητήσουν τη «φυγή» και να στραφούν στις ουσίες. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι σε περιόδους κρίσης κάνουν ντεμπούτο νέα συνθετικά ναρκωτικά, που κοστίζουν λιγότερο, με σκοπό να φτάσουν και να χτυπήσουν περισσότερους. Ταυτόχρονα, η ανεργία και τα προβλήματα που διογκώνονται σε κάθε λαϊκό σπίτι δυσκολεύουν περισσότερο την οικογένεια να αναζητήσει θεραπεία.

Ας δούμε το παράδειγμα της Αργεντινής: Το 2001 στην Αργεντινή τότε που βάραινε η κρίση όπως και οι συνέπειες της στη ζωή των εργατικών-λαϊκών οικογενειών, έκανε την εμφάνιση του ένα νέο ναρκωτικό, το «πάκο». Το πάκο ήταν πάμφθηνo και έγινε γνωστό με παρατσούκλια ενδεικτικά για το σκοπό του όπως «ο εξολοθρευτής των φτωχών» ή «ο κλέφτης του μυαλού». Ο ίδιος ο διευθυντής λειτουργίας της Κοινωνικής Βοήθειας κατά των εθισμών στο Μπουένος Άιρες εξήγησε γιατί εμφανίστηκε εκεί το πάκο δηλώνοντας «Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι έπρεπε να εξολοθρευτεί μια γενιά εφήβων και νέων που δε θα είχε δουλειά, δε θα είχε θέση στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, δε θα είχε δυνατότητα να ενταχθεί στην κοινωνία. Και επιπλέον, δεν θα έπρεπε να αγωνιστούν για τα δικαιώματα τους απέναντι σε αυτές τις πολιτικές». Η κρίση μπορεί να ξεπεράστηκε στην Αργεντινή, όμως το πάκο έμεινε. *(σύμφωνα με εκτιμήσεις καταναλώνονται καθημερινά 500.000 δόσεις στην Αργεντινή, ενώ η χρήση τους αυξήθηκε την τελευταία δεκαετία, σε συνθήκες ανάπτυξης πια, στο 200%).*

Πρόσφατα ένα παρόμοιο ναρκωτικό έκανε την παρθενική εμφάνιση του και στις πιάτσες της Αθήνας. Το «σίσα» ή αλλιώς «η κόκα των φτωχών» είναι μια νέα ουσία που εμφανίστηκε (όπως και το πάκο) σε περίοδο που η καπιταλιστική κρίση βαθαίνει στην Ελλάδα. Αποτελεί μια μορφή κρυσταλλικής μεθαμφεταμίνης, κοστίζει 2 ή 3 ευρώ και είναι τρομερά επικίνδυνο αφού περιέχει συστατικά όπως υγρά μπαταρίας, ποντικοφάρμακα, ασετόν, χλωρίνη, φωτιστικό πετρέλαιο και στρυχνίνη. Λόγω της χαμηλής του τιμής αυξάνεται συνεχώς η χρήση του. Παράλληλα πέφτει όλο και περισσότερο η ηλικία των χρηστών, με αποτέλεσμα να υπάρχουν παιδιά 14 χρονών που κάνουν χρήση. Σύμφωνα με έρευνα του ΚΕΘΕΑ για το 2011, το 95% των χρηστών γνωρίζει την ύπαρξη της ουσίας και το 68,5% κάνει περιστασιακή χρήση.

Μπορεί να λυθεί οριστικά το πρόβλημα των Ναρκωτικών;

Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η διακίνηση των ναρκωτικών αποτελεί μία πλέον οικονομική επιχείρηση αφού συγκεντρώνει περίπου 500 δισεκατομμύρια «ναρκω-δολάρια» το χρόνο. Με αυτή συνδέονται δίκτυα χρηματιστηριακών, φοροτεχνικών, νομικών εταιρειών, μηχανισμών του οργανωμένου εγκλήματος, αλλά και των κρατικών μηχανισμών (φυλακών κ.λπ.).

Επομένως όσο το σύστημα που ζούμε θα έχει στο επίκεντρο τα κέρδη των μονοπωλίων, δε μπορεί να λυθεί οριστικά. Η εξάρτηση από τις Ναρκωτικές Ουσίες μπορεί να αντιμετωπιστεί ολοκληρωτικά ως φαινόμενο μόνο σε μια κοινωνία χωρίς ταξική εκμετάλλευση.

Αυτό όμως δεν αναιρεί τη δυνατότητα που έχει ο εξαρτημένος να λυτρωθεί αν το θέλει και είναι αποφασισμένος να σηκωθεί και να σταθεί στα πόδια του. Σε αυτή την κατεύθυνση υπάρχουν άμεσες και ρεαλιστικές λύσεις - διεκδικήσεις για: **Πρόληψη - θεραπεία - κοινωνική επανένταξη**

Θεραπευτικές κοινότητες

Το ΠΑΜΕ βρίσκεται δίπλα στους αγώνες των εργαζομένων στις θεραπευτικές κοινότητες, στα κέντρα πρόληψης τα όποια δέχονται συστηματικό πόλεμο, κάθε τόσο βρίσκονται με το κεφάλι στη γκιλοτίνα, για να κλείσουν, να μπει λουκέτο. Με κέντρο την υποχρηματοδότηση τους, οδηγούνται στο κλείσιμο, στον αφανισμό. Είναι συνειδητή, εσκεμμένη επιλογή.

Απαιτούμε, διεκδικούμε να δοθεί γενναία χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό σε προγράμματα που στηρίζουν την πρόληψη, τη θεραπεία και την επανένταξη. Προγράμματα που θα είναι δημόσια και δωρεάν, με θέση κατά όλων των ναρκωτικών, που δε θα συντηρούν από την πίσω πόρτα τη συντήρηση της εξάρτησης με υποκατάστατα. Βρισκόμαστε απέναντι σε κάθε προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των υπηρεσιών αυτών. Στεκόμαστε δίπλα στους εργαζόμενους των κέντρων πρόληψης, που δίνουν σκληρό αγώνα στήριξης των παιδιών απέναντι στις εξαρτήσεις και στις ουσίες, σε συνθήκες δύσκολες για αυτούς, σε συνθήκες που αντιμετωπίζει η συντριπτική πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού.

Συνάδελφοι,

Οι ταξικές δυνάμεις στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, το ΠΑΜΕ εναντιώνεται με ξεκάθαρη θέση απέναντι σε όλα τα ναρκωτικά. Η θέση μας δεν είναι ιδιαίτερη, ξεκομμένη από την ταξική πάλη! Αποτελεί πλευρά της ταξικής πάλης. **Μέσα και από τη σημερινή εκδήλωση θέλουμε να τονίσουμε ότι και αυτή η μάχη, η πάλη ενάντια σε όλα τα ναρκωτικά** είναι μια ακόμα μάχη ανάμεσα στον αδιάκοπο πόλεμο της εργατικής και της αστικής τάξης για το ποιος θα κερδίσει την καρδιά και το μυαλό της νεολαίας.

Δε μπορούμε να δούμε το πρόβλημα των ναρκωτικών έξω από τις συνθήκες που γεννιέται, μακριά από την κοινωνική του διάσταση, έξω δηλαδή από τις συνθήκες του εκμεταλλευτικού συστήματος που ζούμε. Η ανατροπή των αιτιών που γεννούν το πρόβλημα συνδέεται άμεσα με την ανατροπή αυτού του συστήματος.

Τη μάχη τη δίνουμε στην κοινωνική αιτία. Δεν αντιμετωπίζουμε την τοξικομανία ως εγκεφαλική βλάβη, αναγκαίο κακό ή επιδημία των νέων. Έχει βαθιά ρίζα στην ανασφάλεια, στην ανεργία, στη

φτώχεια, στους ταξικούς φραγμούς στη μόρφωση, στα κυρίαρχα αντιδραστικά πολιτιστικά πρότυπα και αξίες.

Τα αδιέξοδα που οδηγούν τους νέους στη λύση των Ναρκωτικών τα βιώνουμε και εμείς, δε ζούμε σε άλλο κόσμο. Όμως αυτό που έχουμε να προτείνουμε στους νέους ανθρώπους είναι ο αγώνας και η συλλογική διεκδίκηση για να απαιτήσουμε όλα όσα μας ανήκουν. Προβάλλουμε έναν ανυπότακτο, αισιόδοξο, μαχητικό τρόπο ζωής. Απέναντι στη φυγή σε ψεύτικους παραδείσους, αντιπροτείνουμε τον αγώνα μαζί με την εργατική τάξη και όλο το λαό για τον κόσμο που μας ανήκει, τον κόσμο που κουμάντο θα κάνουν οι εργάτες, η πλειοψηφία του λαού που σήμερα βασανίζεται.

Δίνουμε κάθε μέρα τη μάχη για την κυριαρχία των ιδεών σε κάθε κλάδο, σε κάθε τόπο δουλειάς και εργοστάσιο. Μας ενδιαφέρει από την σκοπιά των συμφερόντων του λαού όλο και περισσότεροι εργάτες και νέοι να οργανώνονται στα σωματεία, να δυναμώνουν την ταξική γραμμή στο συνδικαλιστικό κίνημα. Η ανασύνταξη του εργατικού κινήματος περνάει μέσα από τη συνειδητή πάλη των εργαζομένων, της εργατικής νεολαίας, των νέων που βρίσκονται στα θρανία της μαθητείας και στην πρακτική άσκηση. Να είναι πεισμένοι για το δίκιο τους, να αναπτύσσουν πρωτοπόρα αγωνιστική στάση ζωής, να είναι ασυμβίβαστοι με την ναρκωκουλτούρα, με την κουλτούρα γενικά που τους θέλει υποταγμένους με σκυμμένο το κεφάλι.

Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις ώστε το επόμενο διάστημα τα σωματεία, οι Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ να εντείνουν τον αγώνα τους, να πολλαπλασιαστούν πρωτοβουλίες και δραστηριότητες, φέρνοντας πλατιά στους νέους εργάτες την αταλάντευτη πρόταση αγώνα ενάντια σε κάθε είδους υποκατάστατο, σε κάθε ουσία.

Η πάλη μέσα από τα συνδικάτα αποτελεί πάλη για την πρόληψη, μακριά από προγράμματα υποκατάστασης που δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα άλλα αντιθέτως το συντηρούν.

Τα παιδιά των εργατών, οι νέοι εργάτες, η νεολαία που βρίσκεται στην εκπαιδευτική διαδικασία, δεν πρέπει να θυσιαστούν στα διάφορα κελεύσματα της ναρκωκουλτούρας. Πρέπει να θορυβήσουν τους εκμεταλλευτές, να βγούν μπροστά και να πρωτοστατήσουν μαχητικά στους αγώνες που έρχονται.

Η ουσιαστική λύση στο πρόβλημα βρίσκεται στην οργανωμένη πάλη της λαϊκής κοινωνικής συμμαχίας για την συνολική ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και της εξουσίας των μονοπωλίων που παράγουν και διαιωνίζουν τέτοια προβλήματα. Δηλαδή, όταν πάρουν οι εργαζόμενοι και οι σύμμαχοι τους την εξουσία στα χέρια τους. Όταν θα εκλείψουν οι αιτίες που οδηγούν στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, όταν δηλαδή καταργηθεί το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης. Εκεί θα βρει οριστική λύση και το πρόβλημα των ναρκωτικών.

Είναι η πάλη για τον δρόμο ανάπτυξης που έχει στο επίκεντρο τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες και όχι τα κέρδη των μονοπωλίων.

Έλενα Στεφανίδου

Μέλος της Γραμματείας Νέων του ΠΑΜΕ

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ (ΕΣΥΝ)

Εκ μέρους του Εθνικού Συμβουλίου Κατά των Ναρκωτικών χαιρετίζω τη σημερινή εκδήλωση που διοργανώνεται με πρωτοβουλία της Γραμματείας Νέων του ΠΑΜΕ. Η συζήτηση για τα ναρκωτικά δεν είναι κάτι που αφορά τους ειδικούς μόνο ή επιστημονικούς κύκλους, είναι υπόθεση των εργατικών - λαϊκών οικογενειών και των παιδιών τους, των ταξικών εργατικών σωμάτων, κάθε μαζικού φορέα σε δήμους και γειτονιές, των Συλλόγων Φοιτητών και Σπουδαστών, των πολιτιστικών και αθλητικών συλλόγων. Το λεγόμενο αντιναρκωτικό κίνημα συμπορεύεται με το ευρύτερο λαϊκό κίνημα, πρέπει να στοχεύει στο δυνάμωμα της συσπείρωσης όλο και περισσότερων κοινωνικών δυνάμεων γύρω από την καταπολέμηση των αιτιών που γενούν και αναπαράγουν την ουσιοεξάρτηση ως κοινωνικό πρόβλημα ειδικά σήμερα που παράγονται και αναπαράγονται οι προϋποθέσεις όξυνσης του φαινομένου.

Αν θέλουμε να μελετήσουμε το φαινόμενο της τοξικοεξάρτησης, πρέπει να λάβουμε υπόψη μας τις **κοινωνικές σχέσεις** μέσα στις οποίες διαμορφώνεται αυτό το φαινόμενο, με πρωταρχικές τις σχέσεις παραγωγής, το κοινωνικοοικονομικό σύστημα το οποίο τελικά ορίζει τις συνθήκες παραγωγής, πώλησης αλλά και κατανάλωσης ναρκωτικών ουσιών. Και αυτό γιατί αυτό που είμαστε σήμερα, δεν δημιουργήθηκε απ' τη γέννησή μας. Αναπτύχθηκε, πήρε μορφή και συνεχίζει δυναμικά να αναπτύσσεται μέσα στις κοινωνικές σχέσεις. Ο άνθρωπος ως ενεργητικό υποκείμενο μέσα στην ιστορία μέσα από τη δραστηριότητά του (εργασία, σχολείο, φίλοι, οικογένεια, ελεύθερος χρόνος κλπ) διαμορφώνει την προσωπικότητά του.

Τι γίνεται όμως όταν σ' αυτές τις σχέσεις παρεμβαίνει η ουσία; Όταν μεταξύ του χρήστη και του άλλου, όταν για να γνωρίσεις τον κόσμο όλο, όταν για να αποκτήσεις ένα είδος ταυτότητας μέσα στην κοινωνία που θα σε προσδιορίζει, παρεμβαίνει η ουσία; Τα ναρκωτικά κόβουν τους δεσμούς του ανθρώπου από την καθαρά ανθρώπινη-κοινωνική του φύση. Κλείνουν τον χρήστη στον εαυτό του, στο μικρόκοσμό του, τον εμποδίζουν να γνωρίσει την πραγματικότητα, να αισθανθεί, να ονειρευτεί. Ο χρήστης αρχίζει να προσδιορίζεται με γνώμονα την αλήθεια της ουσίας και όχι την αλήθεια της ζωής του. Κλείνει τα μάτια σε ό,τι τον βαραίνει, το οποίο μπορεί να φαίνεται ανακουφιστικό στην αρχή, στη συνέχεια όμως τον αδρανοποιεί, τον βάζει σε μια θέση απραξίας όπου βασικές ανθρώπινες δεξιότητες δεν έχουν χώρο. Δεν μπορεί να αντέξει το φόβο, τη ματαιώση, το άγχος, την αποτυχία, γι' αυτό καταφεύγει όλο και περισσότερο στη χρήση. Τα ναρκωτικά συμβολίζουν την ανάγκη φυγής του χρήστη από τον πραγματικό χώρο και χρόνο, την δραπετεύσή του από την ίδια την κοινωνική του ιστορία, που δεν αντέχει.

Με λίγα λόγια, ο εξαρτημένος αρχίζει να απομακρύνεται από την ίδια του την ουσία, αφού παύουν να τον προσδιορίζουν οι πραγματικές κοινωνικές σχέσεις. Αποξενώνεται και σταματάει δραστηριότη-

τες που παραδοσιακά έκανε ή εκτελεί δραστηριότητες με γνώμονα και μόνο τη χρήση ουσιών (βγαίνει με φίλους για να κάνει χρήση). Ενώ η αρχική του επιθυμία ήταν να αποκτήσει ένα είδος ταυτότητας, τελικά χάνει την ατομική και κοινωνική του ταυτότητα, γίνεται ένα ανιστορικό υποκείμενο που δεν μπορεί να γνωρίσει τη θέση του μέσα στην κοινωνία. Οι σχέσεις γίνονται έτσι σχέσεις μεταξύ αντικειμένων (άνθρωποι με προδιαγραφές κοινωνικού φυτού και ουσίες).

Η τοξικομανία, ως ακραία μορφή αλλοτρίωσης και αποξένωσης του σύγχρονου ανθρώπου, δεν υπήρχε ανέκαθεν. Μπορεί η χρήση ψυχοτρόπων ουσιών να χάνεται στα βάθη των αιώνων, η εμφάνιση όμως της τοξικοεξάρτησης ως πολυπαραγοντικού φαινομένου και κατ' επέκταση κοινωνικού φαινομένου αποτελεί γέννημα θρέμμα των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και αποτυπώνει, με τον πιο δραματικό τρόπο τη βασική αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας. Αρχικά η τοξικομανία έπληττε κυρίως τμήματα της νεοδημιουργηθείσας τότε εργατικής τάξης και σχετιζόταν με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και εργασίας. Με την ανάπτυξη του καπιταλισμού διαμορφώνονται και οι προϋποθέσεις εξάπλωσης του φαινομένου, το οποίο παίρνει πλέον επιδημικές διαστάσεις και αρχίζει να εκδηλώνεται με τα χαρακτηριστικά της πολυτοξικομανίας. Η νεολαία σήμερα ψάχνει να ικανοποιηθεί σε ένα σύστημα που της στερεί την ίδια της τη ζωή, τη δουλειά, τη δυνατότητα για δημόσια και δωρεάν παιδεία, υγεία, αθλητισμό, πολιτισμό, ελεύθερο χρόνο. Σε συνθήκες βαθιάς οικονομικής κρίσης, τα προβλήματα κατεξοχήν των εργατικών οικογενειών βαθιάνουν και μαζί με αυτά και το φαινόμενο της τοξικοεξάρτησης. Η ανεργία, η πολιτιστική και οικονομική φτώχεια, οι ταξικοί φραγμοί στη μόρφωση, η εμπορευματοποίηση των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών αποτελούν το ταξικό υπόβαθρο της τραγωδίας των ναρκωτικών. Η τοξικομανία ως κοινωνικό φαινόμενο εκφράζει την τεράστια δυσφορία του σύγχρονου ανθρώπου, υποχρεωμένου να ζει μέσα σε συνθήκες κοινωνικής και πολιτιστικής παρακμής, αντανακλά όλη την κοινωνική παθολογία της εποχής.

Σε αυτές τις συνθήκες που ευνοούν πράξεις φυγής, ειδικά στα πιο ευάλωτα άτομα, εκκολάπτονται ιδεολογήματα που απομυθοποιούν το φαινόμενο της τοξικομανίας. Μας λένε ότι υπάρχει **καλή και κακή χρήση**, ότι μια στις τόσες δεν πειράζει. Σύμφωνα με την Πανελλήνια Έρευνα για τη Χρήση Εξαρτησιογόνων Ουσιών από τους μαθητές - Έρευνα ESPAD 2011, αποτυπώνονται σχεδόν πενταπλάσια ποσοστά χρήσης κάνναβης στους μαθητές 15 - 19 ετών του 2011 σε σχέση με το 1984. Μία από τις εξηγήσεις ειδικών για την κατακόρυφη αύξηση της χρήσης, τα τελευταία χρόνια, είναι η άμβλυνση της συνείδησης σε σχέση με τη χρήση ναρκωτικών και ιδιαίτερα του χασίς, που προκλήθηκε και από τις συστηματικές δηλώσεις και συζητήσεις περί “αθώου χασίς”, “καλής και ακίνδυνης κάνναβης”. Δεν είναι τυχαίο ότι **από το 2002 μέχρι το 2010 καταγράφεται η μεγαλύτερη ποσοστιαία αύξηση στον αριθμό των ατόμων που αναφέρουν στα θεραπευτικά προγράμματα ως κύρια ουσία κατάχρησης την κάνναβη, αύξηση κατά 139%. Μόνο σ' ένα χρόνο (2009-2010) αυξήθηκε κατά 19,4% ο αριθμός των ατόμων που ζήτησε απεξάρτηση από την κάνναβη** (την υποτιθέμενη αθώα κάνναβη η οποία ενοχοποιείται για σοβαρά ψυχολογικά και οργανικά προβλήματα ιδιαίτερα στις νεαρές ηλικίες, ακόμα και ψυχώσεις). Την ίδια στιγμή παρασκευάζονται νέες ουσίες ενώ αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο η

χρήση συνθετικών ναρκωτικών σε όλο τον κόσμο, αποτελώντας τη νέα μεγάλη απειλή για τη ζωή και το μυαλό των νέων.

Οι ίδιοι που υποστηρίζουν την καλή χρήση δεν μπορούν να δώσουν απάντηση στο γιατί η πλειοψηφία των τοξικομανών που βρίσκονται για παράδειγμα σήμερα στα θεραπευτικά προγράμματα ξεκίνησε από την περιστασιακή χρήση για να φτάσει στην τοξικοεξάρτηση. Αλλά ακόμα κι αν υπάρχουν κάποιες λίγες περιπτώσεις χρηστών που δεν οδηγηθούν στην εξάρτηση, δεν γίνει δηλαδή η ουσία επίκεντρο της καθημερινότητάς τους, με τι όρους και τι προϋποθέσεις θα διαμορφώνεται η ζωή τους; Η ευρωπαϊκή τακτική, έτσι όπως εφαρμόζεται σε χώρες όπως η Ισπανία, η Πορτογαλία κλπ. που λέει δούλευε όλη την εβδομάδα, εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις σου και το Σαββατοκύριακο κάνε χρήση στις πλατείες για να εκτονωθείς αποτυπώνει με τον καλύτερο τρόπο τη βασική στόχευση της ουσίας. Η πραγματικότητα κατακερματίζεται και η προσωπικότητα νοείται ως ένα σύνολο στιγμών και όχι ως όλο με διαλεκτική συνέχεια. Η ενεργητική συμμετοχή του ανθρώπου στην ιστορία μετατρέπεται σε μια παθητική αποδοχή με στιγμές εκτόνωσης απέναντι στο μη επιθυμητό. Σε καμιά περίπτωση πάλη, διεκδίκηση, αλλαγή. Την ίδια στιγμή που στοιχειώδη πράγματα τα παίρνουν πίσω μιλούν στη νεολαία για ελευθερία. Ο νέος αρχίζει να ταυτίζει την ελευθερία με οτιδήποτε τον διώχνει μακριά, τον εκτονώνει, τον αντιδραστικοποιεί και όχι με την επίγνωση και διεκδίκηση των αναγκών του.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΑ

Η αποσπασματική αντιμετώπιση του ανθρώπου και κατ' επέκταση η αποσπασματική χάραξη πολιτικής αντιμετώπισης της τοξικομανίας διαφαίνεται και μέσα από την προώθηση των **υποκαταστάτων** στους χρήστες, των νόμιμων δηλαδή ναρκωτικών ουσιών. Η φιλοσοφία πάνω στην οποία βασίζεται αυτή η πολιτική έγκειται στην εξήγηση του ανθρώπου με όρους βιολογικούς ξεκομμένους από το περιβάλλον (κοινωνικό, οικονομικό, ιστορικό κλπ) και στην αντιμετώπιση της τοξικομανίας με όρους συμπτώματος και όχι αιτιών. Τι μας

λένε; Ο χρήστης πρέπει να πάρει κάποιο φάρμακο-υποκατάστατο από τη στιγμή που νοσεί. Αποδίδεται με άλλα λόγια το φαινόμενο εξολοκλήρου στο χρήστη, αποσιωπώνται οι κοινωνικές αιτίες που τον οδήγησαν στη χρήση και αποενοχοποιείται το ίδιο το σύστημα των δικών του ευθυνών

Δεν μας λένε όμως ότι παρά την τεράστια αύξηση της διαθε-

σιμότητας των υποκαταστάτων στην Ευρώπη, **ο αριθμός των χρηστών που χάνουν τη ζωή τους από υπερβολική δόση ναρκωτικών παραμένει σταθερός**. Οι θάνατοι από υποκατάστατα επιβεβαιώνουν το ότι η εξασφάλιση της νόμιμης πρέζας δεν είναι πολλές φορές αρκετή από το χρήστη ο οποίος καταφεύγει στη συμπληρωματική χρήση παράνομων ουσιών αλλά και το γεγονός της επικινδυνότητας αυτών καθαυτών των υποκαταστάτων. Η μεθαδόνη ανιχνεύεται συχνά στις τοξικολογικές αναλύσεις σε θανάτους που συνδέονται με τη χρήση ναρκωτικών και ενίοτε ταυτοποιείται ως αιτία θανάτου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Εσθονία, όπου οι περισσότεροι οφειλόμενοι στα ναρκωτικά θάνατοι το 2009, όπως και τα προηγούμενα έτη, οφείλονται σε μεθαδονούχα, συνθετικά οπιοειδή.

Συχνά ακούμε ότι **το νόμιμο εμπόριο των υποκαταστάτων θα μειώσει το παράνομο εμπόριο**. Δεν μας λένε όμως ότι αυτή τη στιγμή η παράνομη χρήση συνθετικών οπιοειδών στην Ευρώπη φαίνεται να συνίσταται κυρίως σε χρήση υποκαταστάτων ενώ παρατηρείται αύξηση της παράνομης χρήσης υποκαταστάτων όπως της μεθαδόνης και της βουπρενορφίνης (υποκαταστάτων της ηρωίνης) στην Αυστραλία, τον Καναδά, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Τα ιδεολογήματα περί εξάλειψης του παράνομου εμπορίου μέσα από τη νομιμοποίηση ναρκωτικών ουσιών όχι μόνο δεν επαληθεύονται αλλά αναδεικνύεται το ότι το νόμιμο εμπόριο συνυπάρχει με το παράνομο εμπόριο. Παρόλα αυτά χορηγούνται σήμερα υποκατάστατα από μονάδες του ΟΚΑΝΑ μέχρι και σε δημόσια νοσοκομεία με τους χρήστες να περιμένουν, να παίρνουν τη δόση τους και να φεύγουν καταναλώνοντας ένα μέρος της δόσης μέσα στο νοσοκομείο και πουλώντας το άλλο παράνομα έξω, στις πιάτσες των εμπορών.

Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι **το υποκατάστατο όχι μόνο δεν θεραπεύει αλλά συντηρεί χρόνια εξαρτημένους** προκαλώντας παράλληλα πολλά οργανικά προβλήματα. Καμία θεραπεία απεξάρτησης δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν οδηγεί σε μια καινούργια περιθωριοποίηση του τοξικομανούς, έστω και «θεσμοθετημένη», αν αποβλέπει απλώς και μόνο στην «ομαλοποίηση» της συμπεριφοράς του εξαλείφοντας το λεγόμενο σύνδρομο στέρησης. Πέρα από τη σωματική αποτοξίνωση υπάρχει και η λεγόμενη ψυχική απεξάρτηση που κανένα υποκατάστατο δεν μπορεί να εξαλείψει. Απεναντίας, η υποκατάσταση αναπαράγει με ακόμα καλύτερους όρους την εξάρτηση του χρήστη. Συγκεκριμένα, «...στη Φινλανδία η βουπρενορφίνη αναφέρεται ως κύρια ουσία κατάχρησης από το 58% των χρηστών που ξεκινούν θεραπεία», στην Τσεχική Δημοκρατία «οι χρήστες βουπρενορφίνης αντιστοιχούσαν σε ποσοστό άνω του 40% του συνόλου των προβληματικών χρηστών οπιοειδών μεταξύ 2006 και 2009» ενώ σημαντικό ποσοστό των χρηστών δηλώνουν ως κύρια ουσία κατάχρησης τη μεθαδόνη και τη μορφίνη στην Αυστρία, στη Γαλλία, στη Δανία, στη Σλοβακία και στη Σουηδία. Τα μόνα θεραπευτικά προγράμματα είναι τα στεγνά θεραπευτικά προγράμματα με επιτυχία έως και 70-75%

Με λίγα λόγια η ύπαρξη των υποκαταστάτων τα οποία όλα τα χρόνια εναλλάσσονταν το ένα μετά το άλλο εξυπηρετεί τα τεράστια κέρδη των φαρμακοβιομηχανών και τον συνεχή υποβιβασμό της θεραπείας μέσα σ' ένα κοινωνικοοικονομικό σύστημα που δεν κινείται με κριτήριο τις ανθρώπινες ανάγκες αλλά το κέρδος. Ελέγχουν το χρήστη και συντηρούν το μύθο πως κανείς δεν απεξαρτείται οριστικά.

Και βέβαια το δίλημμα για το χρήστη ανάμεσα στο θεραπευτικό πρόγραμμα και το υποκατάστατο είναι εξαιρετικά απλό αφού ανάμεσα στη νόμιμη «μαστούρα» και τη επίπονη διαδικασία απεξάρτησης προτιμάει τη συντήρηση και την υποκατάσταση.

Αντίστοιχο παράδειγμα συντήρησης του φαινομένου αλλά και πλήρους απομυθοποίησης της έννοιας της χρήσης αποτελεί και η δημιουργία των λεγόμενων **χώρων υγιούς χρήσης** στην Αθήνα. Χώρων νόμιμου μαντρώματος των χρηστών όπου οι χρήστες μπορούν νόμιμα να κάνουν χρήση ναρκωτικών με μοναδική υποχρέωσή τους να φέρουν οι ίδιοι τη δόση τους. Ένα εγχείρημα που καθαρίζει το Κέντρο της Αθήνας, τη βιτρίνα της πόλης, από τους «κακούς» χρήστες καθαγιάζοντας την ίδια στιγμή τις πολιτικές που συντηρούν τη χρήση ναρκωτικών.

Την ίδια στιγμή που προωθείται η συντήρηση, η κυρίαρχη πολιτική κλείνει κέντρα πρόληψης, υποχρηματοδοτεί την πρόληψη και την θεραπεία, προωθεί την ιδιωτικοποίησή τους μέσα από το πέρασμά τους σε ιδιώτες και την απαλλαγή της ευθύνης του κράτους, απαξιώνει την κοινωνική επανένταξη, κάτι που υπονομεύει την θεραπεία των τοξικοεξαρτημένων σε βάθος χρόνου. Απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις, το Εθνικό Συμβούλιο Κατά των Ναρκωτικών ένας κινηματικός φορέας που αγωνίζεται σταθερά και με συνέπεια ενάντια στη μάστιγα των ναρκωτικών, ανοίγει μέτωπο για μια ολόπλευρη πρωτογενή πρόληψη σε όλα τα επίπεδα. Μια πρωτογενή πρόληψη που οφείλει να είναι μέρος ενός ευρύτερου κεντρικού σχεδιασμού για την αντιμετώπιση των ναρκωτικών, με ενιαία φιλοσοφία και αντίληψη που θα περιλαμβάνει Πρόληψη – Θεραπεία – Κοινωνική Επανένταξη – Έρευνα – Αξιολόγηση και θα παρέχει αποκλειστικά δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες. Η πρόληψη αποτελεί το κυριότερο όπλο στη μάχη κατά των ναρκωτικών. Είτε μέσα από μέτρα Κοινωνικής Πρόνοιας που έχουν να κάνουν με όλους τους βασικούς παράγοντες που επιδρούν στη ζωή του ανθρώπου (εργασία, σχολείο κ.ά.) την πρόληψη σε όλες τις βαθμίδες της Παιδείας, τον Αθλητισμό, τον Πολιτισμό, το Νομοθετικό Πλαίσιο, τα Κέντρα Πρόληψης, τη Συμβολή της Κοινότητας, είτε μέσα από τη στήριξη της πραγματικής θεραπείας και επανένταξης του χρήστη. Πρόληψη σημαίνει να έχεις δράση, να έχεις λόγο, να μαθαίνεις να αντιδράς.

Απέναντι στις πολιτικές που αφαιρούν βασικά δικαιώματα και στη θέση τους τοποθετούν το «δικαίωμα στη χρήση» είναι αναγκαία η ανάπτυξη μίας ευρύτερης κοινωνικής δράσης που θα αντιμάχεται τις αιτίες που παράγουν και αναπαράγουν το πρόβλημα. Η πάλη ενάντια στη τοξικοεξάρτηση και στη ναρκωκουλτούρα δεν είναι ξέχωρη από την πάλη για πλήρη εργασιακά δικαιώματα. Δεν είναι ξεκομμένα από την πάλη ενάντια στην ανεργία, στις ιδιωτικοποιήσεις, στην ταξικότητα της παιδείας και στην εμπορευματοποίηση ανθρώπινων αναγκών. Ακριβώς επειδή το φαινόμενο της τοξικοεξάρτησης είναι κοινωνικό, και η αντιμετώπισή του δεν μπορεί να γίνει ατομικά παρά μόνο μέσα από την κινητοποίηση του ευρύτερου λαϊκού κινήματος. Διαφορετικά, το αντιναρκωτικό κίνημα αποστεώνεται από το πραγματικό του περιεχόμενο. Το αντιναρκωτικό κίνημα θα γίνεται πιο ισχυρό όσο ισχυροποιείται και το ευρύτερο οργανωμένο λαϊκό κίνημα. Η συλλογικότητα εξάλλου αποτελεί μια αξία που η τοξικο-